

му носи пчелата мъж; то никога не се опрашва само от прашеца на едно цвете; още по-вече то има много цветове, които не цъфтят едновременно, а някои до късна есен. Значи то се опледява от много мъжки цветове. За некаква любов тук и дума не може да стане. Инстинкт за продължение на рода. Женското търси мъж и нищо по-вече.

Нима някой би ни доказал, че кучката индивид обича полово некое куче, овцата — някой прас, козата някой — пръч, кравата — някой бик? Кучката съвсем не се сжрди, че след нея се дават цело стадо песове. Па и коя ли жена не се радва, когато е обградена от желаещи я мъже? Кой ли мъж би се отказал от едно село жени, ако се не пострахува, че ще се засрами? Празят е мъж на всички овце от стадото; петела — петел за всички кокошки. Защо да отричаме, че и ний не сме под същите закони? Защо се чудим, че не можем да си бъдем верни до гроб? Та ний не сме създадени само за един екземпляр от другия пол. Ний сме длъжни да служим на всички съекземпляри от другия пол. Как иначе ще се обясни неприятното впечатление при пренебрегването на индивид и от двата пола.

Индивидите не любят, а само търсят и избират пол. Само че докато едни животни лесно отглеждат децата, други съвсем тежко. У едни родове само жените отглеждат поколенията, а у други — и жени и мъже. Докато от последните едни отгледват децата за едно лето, други за много години. И както изглежда, само заради децата половете се търпят или любят една или много години. Ако само женската може да отгледа децата, мъжа никак не иска и да знае от некаква любов. Така е у кучетата, овцете, козите, воловете и пр. Нима това не може да ни наведе на мисълта, че прави са ония, които твърдят, че индивидите се любят до като се достигнат полово. И ако индивидите се търпят и след това, то не е от любов един към друг, а от любов към самия пол и децата? Не индивидите се любят една други, а половете чрез себе си и децата любят и живеят, страдат и умират за бъдещето на рода.

Децата са златната ябълка на живота, която се търкаля и с игра води родовете към вечността. Кой незнае, че семейството без деца е нещастно, че мъжът и жената имат радости и забави до време, а сетне животът им става скучен, нерадостен, че те желаят деца, че те ходят и по врачки и по дохтори и не губят надежда, че Бог ще ги зарадва.

Авраам обрече в жертва нероденото, за да се роди, за да види на живот рожба от сърце. А коя съпруга не желае да има деца, та ако ще би и чрез изневеряване? За мъжа